

Bilag til beretning o. f. t. beslutn. vedr. freds- og afspændingspolitik

skulle tillige være hovedindholdet i SACEUR's rapport vedrørende NATO's behov for kernevåben. En række politikere i de tyske unionspartier synes at foretrække en sådan model.

En mulig mellemløsning vil være en flerledet beslutningsproces, hvorefter NATO-landene på indeværende tidspunkt begrænser sig til at gentage indholdet af erklæringen fra NATO-topmødet i maj 1988, hvor det blev fastslået, at de for afskrækkelsen nødvendige nukleare og konventionelle styrker må »holdes ajour, hvor dette er nødvendigt«. Muligvis vil dette kunne følges af en tilføjelse, hvori det anerkendes, at USA med ovennævnte for øje fortsætter våbenudviklingen.

På baggrund af en sådan generel bekræftelse vil den amerikanske præsident skulle overbevise Kongressen om hensigtsmæssigheden af at begynde udvikling af FOTL og TASM, for at de kan være klar til udstationering omkring 1995, og til at ophæve begrænsningerne på produktion af nye artillerigranater. Først omkring 1991/92 antages det at være nødvendigt at træffe beslutning om produktion og stationering af missilerne. I perioden indtil 1991/92 skulle det være muligt at få indtryk af udsigterne til resultater ved CFE-forhandlingerne og for en Øst-Vest aftale om de korrækkende kernevåben, hvor disse reduceres til et fælles lavere niveau.

Om en sådan fremgangsmåde vil kunne vinde tilslutning i både Forbundsrepublikken og USA, er et spørgsmål, men denne model synes at være foretrukket af forbundskansler Helmut Kohl. Desuden har Holland klart tilkendegivet at støtte en sådan model, idet der samtidig lægges vægt på, at artillerisystemerne fjernes.

I amerikansk sammenhæng er spørgsmålet, om præsident Bush kan overbevise Kongressen om hensigtsmæssigheden af at begynde udviklingen af korrækkende kernevåben beregnet til udstationering i Europa på et tidspunkt, hvor europæerne endnu ikke klart har udtrykt ønske om disse våben. Den amerikanske udenrigsminister James Bakers lagde ved sin rundrejse i Europa i midten af februar 1989 vægt på, at NATO-landene i dette forår klart tilkendegav et ønske om modernisering. Den nye amerikanske administration synes dog ikke at have lagt sig endeligt fast på dette spørgsmål. Der har endvidere været visse tegn på, at Kongressen muligvis vil afsætte midler til udvikling af

FOTL, selv om NATO ikke tager klart stilling til moderniseringsspørgsmålet.

Endelig har både USA og England hidtil stærkt afvist at begynde forhandlinger om reduktion af de korrækkende kernevåben, inden der er opnået resultater ved CFE-forhandlingerne på det konventionelle område.

En fjerde model er et nej til modernisering sammenkædet med et forslag til at indgå i forhandlinger om reduktioner af de korrækkende kernevåbenstyrker, eventuelt en fuldstændig fjernelse af disse. Flere af de vesteuropæiske socialdemokrater mener, at dette bør være svaret på Warszawapagtlandenes beslutninger om ensidigt at reducere deres væbnede styrker.

5. Argumenterne

I det følgende er anført en række argumenter, som taler imod at modernisere de korrækkende kernevåben i Europa, efterfulgt af en række argumenter, der taler for modernisering. Formandskabet tager hermed ikke stilling til indholdet af de enkelte argumenter.

Denne opdeling af argumenterne i to grupper indebærer naturligvis en forenkling af synspunkterne, men vil forhåbentlig kunne tjene til klargøring af en række af de meget komplekse problemer vedrørende modernisering af de korrækkende kernevåben. Sondringen mellem politiske og militære argumenter kan ikke være skarp.

Argumenter imod modernisering

Modstand mod modernisering af de korrækkende kernevåben har baggrund i et eller flere af følgende forhold:

- at modernisering ikke ses som betimelig i den nuværende situation,
- at korrækkende kernevåben ikke ses at medvirke til at øge Vestens sikkerhed,
- at det i videre forstand af moralske og politiske grunde ikke findes ønskeligt at basere sin sikkerhed på den nukleare afskrækkelse.

Politiske argumenter:

Øst-Vest-forholdet har i de seneste år bevæget sig ind i en ny fase af afspænding. I denne udvikling udgør ikke mindst INF-aftalen, hvormed det for første gang lykkedes at opnå enighed om at fjerne en hel kategori af kernevåben, et særdeles vigtigt og positivt element.